

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Viktora Kučery (soudce zpravodaj) a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **J. N.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2017, č. j. KUJCK 24502/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 10. 2018, č. j. 50 A 40/2017 – 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2017, č. j. KUJCK 24502/2017.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a současně jím potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Strakonice, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 10. 2016, č. j. MUST/013458/2016/OD/kop, kterým byla podle § 125f

odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném pro nyní posuzovanou věc (tj. do 30. 6. 2017), uložena stěžovateli pokuta ve výši 1 500 Kč za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 citovaného zákona, kterého se dopustil tím, že „jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X, v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem - dne 18. 2. 2016 ve 13:30 hod. ve Strakonících v ulici U Sv. Markéty stál blíže neustanovený řidič s tímto vozidlem v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu na parkovišti s parkovacím automatem, upraveném dopravní značkou IP 13c, aniž by řidič vozidla měl ve vozidle na viditelném místě umístěn parkovací lístek.“

[3] Z oznámení o dopravním přestupku předloženém Městskou policií Strakonice, č. j. D206/2016, vyplývá, že dne 18. 2. 2016 hlídka městské policie prováděla kontrolu nad dodržováním bezpečnosti silničního provozu a ve 13:30 hod v ulici U Sv. Markéty ve Strakonících zaznamenala vozidlo Audi, reg. zn. X, které stálo v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu na parkovišti s parkovacím automatem, upraveném dopravní značkou IP 13c, aniž by řidič vozidla měl ve vozidle na viditelném místě umístěn parkovací lístek. Vzhledem k tomu, že v průběhu ohledání místa přestupku se řidič vozidla na místo nedostavil a následně nereagoval ani na oznámení pro nepřítomného řidiče, které bylo ponecháno na vozidle, byla věc předána správnímu orgánu I. stupně. Ten vyzval stěžovatele coby provozovatele vozidla k zaplacení peněžitě částky ve výši 300 Kč jako částky určené podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Stěžovatel tuto částku v patnáctidenní lhůtě nezaplatil, správnímu orgánu I. stupně však sdělil, že v daný čas řídil předmětné vozidlo pan L. H. N.

[4] Na základě toho správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a následně věc dne 13. 6. 2016 odložil podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Současně téhož dne vydal příkaz, kterým stěžovateli za správní delikt dle § 125f odst. 1 v návaznosti na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uložil pokutu ve výši 1 500 Kč. S ohledem na podaný odpor proti tomuto příkazu pokračoval správní orgán I. stupně v řízení a vydal rozhodnutí ze dne 20. 7. 2016, kterým stěžovateli uložil za tentýž správní delikt opět pokutu ve výši 1 500 Kč. K odvolání stěžovatele žalovaný toto rozhodnutí dle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání s tím, že je nutno doplnit spis a postavit protiprávní jednání stěžovatele důkazně najisto. V dalším řízení správní orgán I. stupně doplnil spisový materiál a vydal shora citované rozhodnutí ze dne 18. 10. 2016 o uložení pokuty. Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel opět odvolal – podal blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil; neuvedl žádné konkrétní odvolací námítky. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 16. 2. 2017 podané odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí o uložení pokuty potvrdil.

[5] Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou, v níž – na rozdíl od odvolání – uplatnil značné množství námitek, resp. žalobních bodů (celkem jedenáct), jimiž napadal mj.: (i) výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně (jednak z hlediska neurčité specifikace místa přestupku, jednak z hlediska absence dostatečné právní kvalifikace), (ii) dále dopravní

pokračování

značení (a z něho plynoucí povinnosti platit za parkování) a (iii) nedostatečné doplnění správního spisu (o fotodokumentaci prokazující spáchání správního deliktu). Krajský soud všechny žalobní body přehledně strukturoval a vypořádal jako nedůvodné. S přihlédnutím k obsahu následně podané kasační stížnosti postačí přitom poukázat na vypořádání právě výše uvedených žalobních bodů, k nimž krajský soud konstatoval následující.

[6] Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle krajského soudu odpovídá zákonným požadavkům; je z něho bezesporu patrné, kde se skutek stal – vozidlo stěžovatele stálo na parkovišti osazeném příslušnou dopravní značkou a parkovacím automatem, nikoli na neurčitěm nezaplatněném místě dané ulice. Současně krajský soud uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí zahrnuje označení zákonného ustanovení, na základě něhož byla pokuta za správní delikt uložena, tj. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu; to považoval krajský soud za postačující s tím, že konkrétní ustanovení obsahující rozmezí ukládané pokuty je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce týkající se dopravního značení krajský soud poznamenal, že nevykazuje žádných vad, na jedné z dopravních značek je vyznačen časový úsek, v jehož rozmezí je uvedené parkoviště zpoplatněno. Řidič vozidla byl tedy povinen řídit se předmětnou dopravní značkou, zakoupit v parkovacím automatu lístek a umístit jej za předním sklem vozidla na viditelném místě – viz nařízení města Strakonice č. 5/2015, kterým se vymezují oblasti města Strakonice, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít ke stání vozidla jen za sjednanou cenu. Z fotografie založené ve spise je ovšem zřejmé, že ve vozidle za předním sklem na viditelném místě umístěn žádný předmět, tedy ani parkovací lístek, nebyl. Závěrem, z hlediska doplnění správního spisu a prokázání skutkového stavu věci krajský soud konstatoval, že pořízená fotodokumentace je dostačující pro prokázání skutkového stavu, když zachycuje celkový pohled na vozidlo i detail na čelní sklo prokazující, že za ním není umístěn parkovací lístek. Do spisu doplněné mapy zachycují celkový pohled na parkoviště, včetně označení místa stání vozidla a umístění dopravních značek. Krajský soud proto podanou žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[7] V kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu stěžovatel v podstatě zopakoval svoji předchozí (žalobní) argumentaci, kterou však významně redukoval z hlediska rozsahu; jako nezákonné napadl vypořádání pouze výše naznačených (tří) žalobních bodů.

[8] Konkrétně stěžovatel uplatnil námitky proti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně – a to ve dvou rovinách. Za prvé, namítl vágní vymezení místa protiprávního jednání, které považoval za nedostatečné. Poukázal přitom na to, že v ulici U Sv. Markéty v obci Strakonice se nacházejí parkovací místa placená i neplacená a za těchto okolností nelze z výroku rozhodnutí náležitě seznat, zda vozidlo vskutku stálo v úseku platnosti dopravní značky IP 13c. Podle stěžovatele v daném případě nebylo pouhé uvedení ulice dostatečné z hlediska vymezení místa spáchání protiprávního jednání, přičemž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42. Za druhé, zpochybnil stěžovatel výrok prvostupňového rozhodnutí z hlediska toho, že v něm absentuje konkrétní právní ustanovení, podle něhož mu byla uložena pokuta; správní orgán odkázal pouze na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, který však žádné

konkrétní rozmezí pro uložení pokuty nestanoví. Jde o ustanovení blanketní, resp. odkazující na jinou normu určující rozmezí pokuty; ta ovšem ve výroku rozhodnutí obsažena není a není obsažena ani v odůvodnění rozhodnutí, což způsobuje zásadní vadu prvostupňového rozhodnutí; k tomu stěžovatel *a contrario* odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017 – 29.

[9] Vedle námitek proti výroku rozhodnutí stěžovatel napadl též to, že je mu kladeno za vinu parkování, aniž by měl na svém vozidle na viditelném místě umístěn parkovací lístek. Takové jednání ovšem podle jeho názoru nepředstavuje porušení dopravního značení – konkrétně značky IP 13c, neboť ta žádnou takovou povinnost nestanoví. Porušení předmětnou dopravní značku lze dle stěžovatele leda tím, že nezaplatí parkovné nebo tím, že se neřídí údaji na dodatkové tabulce nebo na parkovacím automatu; z nich však povinnost umístit parkovací lístek za čelní sklo vozidla nevyplývala, resp. nebyla v řízení zjišťována.

[10] Závěrem, ve vztahu ke skutkovému stavu věci a jeho doplnění po zrušení prvního rozhodnutí správního orgánu I. stupně, stěžovatel zpochybnil, že by dodatečně doplněná fotodokumentace byla dostačující. Dle jeho názoru správní orgán I. stupně nedostatečně doplnil dokazování a nerespektoval tak závazný právní názor žalovaného, který jeho první rozhodnutí zrušil. I přesto ho správní orgán I. stupně uznal vinným namísto toho, aby řízení zastavil (nebylo-li možné doplnit další průkaznou fotodokumentaci). Stěžovatel tedy navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný se k předložené kasační stížnosti a k jejím důvodům blíže nevyjádřil. Pouze uvedl, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem, na jehož odůvodnění odkázal, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Jádrem sporu spočívá v posouzení postupu žalovaného, jakož i jemu předcházejícího postupu správního orgánu I. stupně, který se stěžovatelem zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a následně mu za tento delikt uložil pokutu ve výši 1 500 Kč. Krajský soud dospěl k závěru o zákonnosti uložené pokuty, což stěžovatel v kasační stížnosti rozporoval třemi námitkami.

pokračování

[15] První námitkou stěžovatel napadal vady výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že je v něm nedostatečně vymezeno místo spáchání protiprávního jednání a současně v něm absentuje právní ustanovení, z něhož by bylo patrné rozmezí, v němž se správní orgán I. stupně při ukládání pokuty pohyboval.

[16] Každé správní rozhodnutí musí mít řádné obsahové a formální náležitosti, které jsou vyžadovány právními předpisy – zejména správním řádem. Obecně správní řád (§ 68) stanoví jako základní obsahové náležitosti pro rozhodnutí: výrok, odůvodnění a poučení. Ve výrokové části se uvede mj. rozhodnutí ve věci – tedy řešení otázky, která je předmětem řízení, což na poli správního trestání znamená, že musí kromě jiného obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání. Právě potřebou konkrétního popisu skutku v tzv. skutkové větě se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který ve svém usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, konstatoval, že výrok rozhodnutí o správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.

[17] Uvedeným parametrům popisu skutku správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dostal; jednoznačně ve výroku rozhodnutí uvedl konkrétní čas i místo spáchání protiprávního jednání. Místo spáchání deliktu bylo označeno jako „*ve Strakonících v ulici U Sv. Markéty*“, což v kombinaci s další specifikací v podobě „*parkoviště s parkovacím automatem, upraveném dopravní značkou IP 13c*“, nenechává prostor pro pochyby, kde přesně řidič parkoval. Z popisu skutku podloženého ve spise založenými fotografiemi, mapkou a podklady pro umístění dopravní značky, není podle názoru Nejvyššího správního soudu pochyb o tom, že parkující vozidlo stálo právě na takovém místě v rámci uvedené „*ulice U Sv. Markéty*“, na němž bylo třeba zaplatit poplatek za parkování. A skutečnost, že konkrétní místo v rámci uvedené ulice nebylo blíže určeno (např. pomocí uvedení domu s číslem popisným či orientačním) na uvedeném závěru nic nemění – stejně jako to, že v dotyčné ulici jsou jak placená místa k parkování, tak místa neplacená. Důležité je to, že uvedená ulice právě v kombinaci s uvedeným placeným parkovištěm vede k jednoznačnému určení, že se skutek stal v místě, kde bylo parkování zpoplatněno a že ho nelze zaměnit se skutkem jiným. V tom se skutkové okolnosti nyní projednávané věci liší od okolností ve věci projednávané Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, na který stěžovatel odkazoval.

[18] Jak již bylo naznačeno, smyslem popisu skutku (zde: konkrétního přestupkového jednání řidiče vozidla, za které nese objektivní odpovědnost provozovatel vozidla – k tomu viz nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, publ. pod č. 116/2008 Sb.) je především jeho nezaměnitelnost, která hraje významnou roli zejména z pohledu dodržení zásady *ne bis in idem* (nikdo nesmí být stíhán opětovně pro týž skutek), ale i z pohledu práva na obhajobu; je totiž třeba, aby obviněný věděl, co je mu kladeno za vinu a aby se tak mohl dostatečně bránit. To bylo stěžovateli umožněno, obhajovat se bezpochyby mohl a je věcí jeho procesní strategie, že tak nečinil; vůči popisu skutku během řízení ničeho nenamítal, byl zcela pasivní a v tomto ohledu nelze tuto dílčí námitku hodnotit jinak, než jako námitku nedůvodnou a zcela účelovou.

[19] V podstatě totéž platí i pro další dílčí námitku mířící proti výroku rozhodnutí s tím, že neobsahuje konkrétní ustanovení, podle něhož byla stěžovateli uložena pokuta. Je jasné, že pachatel deliktu musí vědět nejen to, za jaké jednání (podle popisu skutku) je trestán, ale také to, jak je dané jednání právně kvalifikováno. Požadavkům na právní kvalifikaci protiprávního jednání – tzv. právní větu se věnoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS, ve kterém konstatoval následující. *„Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“*

[20] Uvedené závěry platí pro právní kvalifikaci skutku – tedy výrok o vině, ale analogicky (*mutatis mutandis*) je lze vztáhnout také na výrok o trestu; to znamená, že ve výroku rozhodnutí musí být rovněž specifikováno, podle které ustanovení je ukládána pokuta. Tento požadavek správní orgán I. stupně splnil, pokud ve výroku svého rozhodnutí odkázal na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Podle citovaného ustanovení v rozhodné době platilo, že *„za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.“*

[21] Je pravdou, že jiné než citované ustanovení, které by exaktně určovalo rozmezí výše pokuty, ve výroku rozhodnutí obsaženo není. Nicméně podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu jde o chybu spíše formální, která není nijak závažná a nemá vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně; toto rozhodnutí tvoří spolu s rozhodnutím žalovaného jeden celek, přičemž z obsahu odůvodnění obou rozhodnutí je zřejmé, že pro určení výše pokuty bylo použito rozmezí 1 500 Kč až 2 500 Kč odpovídající pokutě za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Z toho je patrné, že pokuta byla stěžovateli uložena na samé spodní hranici zákonné sazby, jejíž meze byly respektovány – byť nebyly blíže specifikovány přímo ve výroku rozhodnutí, nýbrž v odůvodnění rozhodnutí. Tvrdí-li stěžovatel opak, popírá obsah odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů, v nichž se výslovně objevuje mj. právě výše uvedené rozmezí pokuty. S ohledem na to tedy zdejší neshledal důvodnou ani další námitku stěžovatele brojící proti nedostatkům výroku rozhodnutí.

[22] Jakkoli není výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela perfektní, nezavdává žádný důvod k pochybnostem stran toho, jaké jednání bylo stěžovateli vytýkáno a jak bylo právně kvalifikováno; v kombinaci s odůvodněním přitom není pochyb ani o tom, podle kterého konkrétního ustanovení byla stěžovateli ukládána pokuta, vč. jejího rozmezí. Nejvyšší správní soud proto první kasační námitku považuje za nedůvodnou a ve výsledku popírající judikaturu, na kterou navíc sám stěžovatel odkazuje; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017 – 29, v němž za podobných podmínek rovněž nebyl shledán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí s tím, že opačný závěr by byl nepřiměřeně přísný a přepjatě formální.

pokračování

[23] Druhou kasační námitkou stěžovatel tvrdí, že je mu vytýkáno takové jednání, které nepředstavuje porušení dopravního značení. K tomu je nutno nejprve připomenout, že stěžovateli bylo vytýkáno, že z pozice provozovatele vozidla nezajistil, aby při jeho užití nebyly porušovány povinnosti při provozu na pozemních komunikacích – a sice povinnost podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, tj. *„řídít se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.“*

[24] V daném případě není pochyb o tom, že stěžovatel nezajistil, aby se řidič jeho vozidla při parkování řídil konkrétní dopravní značkou IP 13c – parkoviště s parkovacím automatem. Jde o informativní provozní značku, která označuje placené parkoviště; řidič se přitom musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo na parkovacím automatu (hodinách). Jak je patrné z fotodokumentace založené ve spise, přímo na značce je tabulka s časovým rozmezím pro uplatňování poplatku za parkování ve dnech pondělí – pátek: 8:00 až 18:00 hod a v sobotu: 8:00 až 12:00 hod. Ke kontrole zaparkování vozidla došlo ve čtvrtek 18. 2. 2018 v 13.30 hod, tj. v časovém rozmezí pro uplatňování poplatku za parkování. Jinými slovy – řidič vozidla byl v danou dobu povinen zaplatit poplatek za parkování, což bylo nutno osvědčit umístěním parkovacího lístku na viditelném místě vozidla za předním sklem. To se nestalo a logicky se proto v popisu skutku objevuje, že v danou dobu stál blíže neustanovený řidič s vozidlem, jehož provozovatelem je stěžovatel, na placeném parkovišti, *„aniž by řidič vozidla měl ve vozidle na viditelném místě umístěn parkovací lístek.“*

[25] Naznačený způsob osvědčení toho, že byl uhrazen poplatek za parkování, lze mezi řidiči brát za notoricky známou skutečnost, kterou v daném případě nebylo nutno jakkoli dokazovat – a to tím spíše, že v tomto směru stěžovatel v průběhu celého správního řízení nic nenamítal. Následné tvrzení stěžovatele, že tento způsob placení parkovného nevyplýval z dopravního značení, považuje Nejvyšší správní soud za absurdní a pouze pro úplnost odkazuje na to, že dopravní značení koresponduje s nařízením města Strakonice (č. 5/2015) vydaným ve smyslu § 23 odst. 1 a 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. V uvedeném nařízení (Čl. II) je přitom stanoven způsob placení sjednané ceny, vč. způsobu prokazování jejího zaplacení – *„umístěním platného parkovacího lístku nebo karty po celou dobu stání silničního motorového vozidla na viditelném místě za předním sklem vozidla, tak aby byly veškeré údaje uvedené na tomto dokladu čitelné z vnějšku vozidla.“* Je tedy zřejmé, že řidiče vozidla tížila povinnost umístit parkovací lístek za přední sklo vozidla. A pokud tak neučinil, jde to na jeho vrub, resp. na vrub provozovatele vozidla. Bylo povinností řidiče respektovat dopravní značení, uhradit stanovené parkovné a doklad o jeho úhradě – tedy parkovací lístek – umístit na viditelné místo za předním sklem vozidla. I bez znalosti výše uvedeného nařízení rady je logické, že řidič vozidla musí dát pro případ kontroly ze strany příslušného orgánu určitým způsobem najevo, že parkovné uhradil. Pokud neumístí parkovací lístek na viditelné místo, byť by se tak stalo pouze nedopatřením (opomenutím), musí nést následky s tím spojené; shodně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 As 352/2017 – 42.

[26] Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak ani druhá kasační námitka není důvodná; je jednoznačné, že stěžovatel nezajistil, aby se řidič vozidla řídil dopravní značkou informující o povinnosti zaplatit poplatek za parkování, neboť zaplacení tohoto poplatku nebylo prokázáno parkovacím lístkem umístěným na viditelném místě vozidla za předním sklem.

[27] Poslední, třetí námitkou stěžovatel zpochybňoval zjištění skutkového stavu věci, resp. dostatečnost jeho doplnění po zrušení prvního rozhodnutí správního orgánu I. stupně. I v případě této námitky Nejvyšší správní soud uvážil tak, že není důvodná. Vyšel přitom především z obsahu správního spisu, z něhož je patrné, že žalovaný ve svém prvním (zrušujícím) rozhodnutí zavázal správní orgán I. stupně k tomu, aby doplnil správní spis o mapku města, kde vozidlo stálo, taktéž o stanovení dopravního značení příslušným orgánem veřejné správy, případně opatřením obecné povahy vydaným ve věci dopravního značení pro místo spáchání správního deliktu, podle toho v jaké době bylo o dopravním značení rozhodováno a dále o dostatečnou fotodokumentaci, jež by prokazovala spáchání správního deliktu.

[28] Těmto pokynům správním orgán I. stupně dostal; dne 6. 10. 2016 zaslal příslušnému silničnímu správnímu úřadu žádost o sdělení informací, zda bylo stanoveno dopravní značení IP 13c označující placené parkoviště v ulici U Sv. Markéty v obci Strakonice. Dále požádal o sdělení, zda bylo toto značení umístěno na uvedeném místě dne 18. 2. 2016. Závěrem požádal o označení místa osazení dopravního značení na přiložené mapce. K tomuto dotazu bylo přípisem silničního správního úřadu ze dne 10. 10. 2016 sděleno, že *„parkoviště na parc. č. 80, k. ú. Strakonice, obec Strakonice je zde vybudováno historicky a s ním související osazení dopravního značení IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ v ulici U Sv. Markéty. Toto značení bylo umístěno před účinností zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Dopravní značení bylo tedy umístěno za platnosti vyhlášky č. 99/1989 Sb., o pravidlech provozu na pozemních komunikacích (pravidla silničního provozu).“* Dále byl spis doplněn o mapky s vyznačením umístění dopravního značení IP 13c a místa stání vozidla registrační značky: X.

[29] Vedle výše uvedeného doplnil správní orgán I. stupně i fotodokumentaci o ilustrativní snímky parkoviště, ulice U Sv. Markéty a předmětné dopravní značení. Je přitom zřejmé, že autentickou fotodokumentaci z místa, kde bylo protiprávní jednání spácháno, již nebylo možno dodatečně doplnit. Toto doplnění ovšem nebylo nebytné, což akceptoval žalovaný i krajský soud. Nejvyšší správní soud se s jejich závěrem ztotožňuje a pouze pro úplnost poukazuje na to, že hlídka městské policie protiprávní jednání dostatečně fotograficky zdokumentovala. Pořádila celkem čtyři fotografie, přičemž na prvních dvou je zachyceno vozidlo z předního pohledu a detail předního skla, který ukazuje, že za ním není umístěn parkovací lístek. Na zbylých dvou fotografiích je záběr na dopravní značku IP 13c, v jednom případě je pod ní také tabulka se shora uvedeným časovým rozmezím; současně je u fotografií doložena časová stopa s tím, byly pořízeny dne 18. 2. 2016 v 13.30 hod.

[30] S ohledem na tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uzavírá, že správní orgán I. stupně požadavky žalovaného splnil a zjistil skutkový stav věci

pokračování

tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Nebylo proto žádného důvodu, aby správní orgán I. stupně řízení zastavil, jak se mylně domnívá stěžovatel.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Ve světle shora uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu